

Урок - родинне свято

«З родини починається людина»

Сьогодні у нас незвичайний урок.

Це – свято прощання зі своїм дитинством.

Це – свято зустрічі зі своєю юністю.

Це – свято початку самотійного дорослого життя.

На гостини до нашого класу ми запросили найдорожчих для нас людей – наших батьків. Адже саме вони, наші рідні матусі і татусі, докладали багато сили, терпіння, любові для того, щоб виростити вас, підняти, дати вам крила для самотійного польоту.

Це не просто свято. Це незвичайне дійство, зіткане із добра, щирості і ніжності. Це свято включає в себе татові сильні руки і надійне міцне плече; мамину ласку і теплий погляд очей; дідусеву мудрість і впевненість; бабусину казку і добру пораду.

Це свято любові і мудрості, віри і надії.

Це свято батьків і дітей.

Адже недарма кажуть:

На світі білому єдина,
Як і Дніпрова течія –
Домашнє вогнище родинне,
Оселя наша і сім'я.

Сьогодні в цьому класі свято,
Ми дуже раді всіх вітати!
І сподіваємось, що кожен
Для себе тут щось взяти зможе.

Хтось настрій добрий запозичить,
Бо посмішка усім нам личить,
Хтось – слову доброму зрадіє,
Бо про добро усі ми мрієм.

Та починати вже нам час,
Сюди ми запросили вас,
Аби всі разом, в дружнім колі,
В домівці нашій – рідній школі – сердечно й щиро привітати!
Батьки! Якби зібрати всі слова земні,
Ми б вибрали прості і невисокі,
Щоб ваші дні трояндами цвіли,
Що не були в житті ви самотні.

Хай не спішать літа вам на поріг,
Хай повсякчас здоров'я прибуває,
Ми ніжно любим вас і від душі
Всього найкращого бажаєм!

Гостей дорогих ми вітаємо щиро,
Стрічаємо з хлібом, Любов'ю і миром!
Для гостей відкрита хата наша біла,
Тільки б жодна кривда в неї не забігла.
Хліб ясниться в хаті, сяють очі щирі,
Щоб жилось по правді, щоб жилось у мирі.

Ліси виростають родинами в горах,
Чайки відлітають у вирій гуртами,
Родинами плавають риби у морі
І хмари гуртами летять над містами.

Ста друзів не стане у справжньому горі,
Заваляться плани, мільйони й палати,
Та саявом рятунку в життєвому морі
Завжди для нас будуть родина і мати.

Пісня „Родини, родина – від батька до сина”.

Мати! Батько! Які дорогі для кожного з нас ці слова. Скільки в них тепла, щастя, радості, душі, милосердя і доброти! Мама! Про що ви думали, коли вам вперше принесли ваше дитятко? Думаю, що не помилюся, коли скажу за вас, що почуття радості, щастя і ще чогось такого, що не можна пояснити словами. Зростають діти – стають старшими батьки. Це неминуче, це – як невблаганний час. Хочеться, щоб кожен із нас шанував своїх батьків, розумів їхні мудрі поради, думав про них, був поруч у скрутну хвилину, відгукувався на кожен поклик.

Як мені вас не любити, рідний батьку, нене!
Таж ви мене згодували і дбали про мене.
Таж ви мене згодували щирими руками,
Ой, нема то ніде в світі, як в батька і в мами.
Батько розуму навчає, мати приголубить.

Але так ніхто на світі, як вони не любить.

Ми до батьків сказати хочем слово
І привітати щиро, від душі,
Подякувати за дитинство веселкове,
Вклонитись низько до землі.

Попереду ще іспитів багато –
Ми їх складемо, буде все гаразд.
Чого ж ви зажурились, мамо й тату?
Це ж наша зрілість вже прийшла до нас.

Мамо рідна! Мої успіхи тобі,
Щоб не гасло серце у журбі.
Кожна крапелька душі до дна,
Щоб ніколи не була сумна.
Тепло долонь при тихім навіть слові,
Теплом напоєні матусині сліди –
Це обереги від усякої біди.

Спасибі батькам за щирість і ласку,
За доброту і щедрість, за зоряну казку,
За витримку вашу, за батьківське слово,
До вас повертатимусь знову і знову.

Мати – берегиня роду, домашнього вогнища, сама є тим центром, який єднає родину. Мама – наше довідкове бюро і швидка допомога, скринька добрих порад. Перше слово, яке дитина промовляє, це слово мама. Мама вчила вас робити перші кроки, вимовляти перші слова.

Стоїть на землі мати – вища і святіша від усіх богинь. Стоїть мати і молить ся за народ, за своїх і чужих синів і дочок, за нас із вами. І перші слова її молитви:” пошли, Боже, дітям щастя і здоров’я, віру у завтрашній день, людяність їм пошли і милосердя, доброти їхньому серцю, світлого розуму голові, дай їм бажання працювати, примножувати багатства роду, не зазіхаючи на чуже добро, не кидаючи рідну землю”. Чуєте, молиться мати не за себе, а за вас, тому що вона – Мати.

Найкращі дні для наших матерів – це дні, коли щасливі їхні діти. Від вас залежить, скільки таких днів буде у ваших матерів. Даруйте ж радість вашим матерям, бо роботи і турбот їм і так вистачає.

Не згасне пам’ять, і любов не згасне,
Бо рід коріння має пам’ятати,
Стоїть над нами добра берегиня –

Богиня роду, предковічна мати!

Чи є в світі що світліше, як мамині очі,
Які зорять за дітьми вдень і серед ночі?
Чи є в світі що світліше, як серце у мами,
Яке б'ється для дитини днями і ночами?

Чи є в світі що миліше, як мама кохана,
Що працює для дитини звечора до рання?
Чуєш, як в грудях б'ється серденько?
Бо серце нам дала також наша ненька.
Я знаю, тим серцем ми маємо жити,
І Бога, і маму, і край свій любити.

Скільки в мами сонця, щирого тепла,
Скільки в мами радості, щедрого добра,
Скільки ночей не спала, сон наш берегла,
Ніжне своє серце і любов дала.

У черешневий цвіт тебе вдягли роки,
Моя матусенько, моя голубко мила,
І на чолі поорані стежки,
Й на личку доля слід свій залишила.

В очах твоїх небесна голубінь,
І доброти у них безмежне море,
Хоч дарувала доленька тобі
Струмочки радості і ріки горя.

В своєму серці не тримаєш зла,
Воно Любов'ю, ласкою рясніє,
Не раз ти скривджена в житті була,
Та кривду нам завжди.

Моя матусенька, голубонька моя,
Натружені і мозолисті руки,
Та не згубили ніжності й тепла,
Його ти подаруєш іще внукам.

Бо день за днем у даль летять роки,
І черешневий цвіт до себе манить,

Й не припорошить час мої рядки
Так, як з роками мама не зів'яне.

Горять над степами вечірніх вогнів самоцвіти
Знайома стежинка до рідних воріт заверта.
Матусині очі... У них стільки сонця і світу!
Матусині очі... Матуся моя – ти свята!

Кожну згадаю ризику незабутню твою,
Пам'ятаю з колиски я усмішку твою.
Від нещастя врятує, добре знаю я,
Мати, мама, матуся найдорожча
Крізь роки і розлуки чую співи твої,
Бачу теплії руки, бачу коси твої.
Каже правду святую, добре знаю це я,
Мати, мама, матуся найдорожча моя.

Тільки вдачу пророчить побажання твоє,
Бачу рідні я очі, чую слово твоє.
Щастям горе затулить, добре знаю це я,
Мати, мама, матуся найдорожча моя.

Мама... це найпрекрасніше слово на землі! Найтепліше. Найсвятіше.
Майже всіма мовами світу воно звучить однаково ніжно. У мами най
лагідніші руки, вони все вміють. У мами найвірніше і найчуйніше серце –
у ньому ніколи не згасає любов. І скільки б вам не було років – 5 чи 50 –
Вам завжди потрібна мама, її ласка, увага, погляд, підтримка. І чим
більша ваша любов до мами, тим світліше і радісніше життя.

Мамо моя! З пелюстками ласкавих долонь,
Наче ніжність сама виринає до мене із лона.
І любов твоя завжди, неначе гарячий вогонь,
І душа твоя щира до мене навек не схолоне.
Мамо моя! Від природи ти в мене одна,
Так, як доля одна, і життя, і народ, і Вітчизна.
І буває до краю натягнута жалю струна,
Та ніколи не рветься, хоч доля буває і грізна.

Мамо моя! Я навіки у тебе в боргу
І ніколи його відплатити уже не зумію.
Може, й слово в житті набирає незриму вагу,
Я ж Любов'ю від серця тебе, моя любя, зігрію.

Так мало я тобі сказати встиг
І поглядом, і жестами, й словами.
А відстань уже більшає між нами.
І голос твій на мить чогось притих.
Не печалься, не журися, мамо,
Усміхнись і не корись жалю.
Напинає доленька вітрила,
Шепчуть губи: „Я тебе люблю!”

Звучить вальс „Мой ласковый и нежный зверь”
Проведи мене, мамо, будь ласка,
Проведи до воріт.
Хай простелиться доля, мов казка,
Мені, рідна, услід.
Відгородить вона мене всюди
Від нещастя і біди.
Проведи мене, мамо, між люди, в білий світ проведи.
Рідна мамо, подай мені руку,
Я у танці тебе поведу.
Попрощаємось разом з дитинством,
Вдячним серцем до ніг припаду.

Залишають роки пам'ять на чолі,
Час нестримний в очі загляда,
А для тебе, мамо, вічно ми малі,
Як для нас ти, мамо, вічно молода.

Знають найщиріші золоті слова
Найніжніші в світі мамині уста.
Материнське серце горе закрива,
Материнське серце щастя приверта.

Пісня „Посіяла людям літа свої, літечка житом”.

Так, саме в дітях – найбільше щастя мами. Для мами її діти – найкращі у світі.

Мудрість матері – то родинна святиня. Завжди прислухайтесь до маминих слів, до її порад. Пам'ятайте, що недобре слово залишає в душі матері подряпинку на все життя, вибілює коси, розсипає зморшки на чолі. Даруйте матерям радість, зігривайте їх своїм теплом, увагою, і ніколи не забувайте про неї.

Крізь дощ, крізь сніги і тумани,
Коли дороги туман обснує,
Приїжджайте частіше до мами,
Повертайтеся в дитинство своє.
Забуйте обов'язок, втому,
Не марнуйте дрібницями дні,
Приїжджайте до рідного дому,
Розвесняйте в нім душі свої.
Там ростуть чорнобривці і м'ята,
Де пройшли ваші дні золоті,
Лиш не можуть там вічними стати
Руки мамині – крила святі.

Вертаючись з віддалених країв
Пісень тривожних, мандрів і розлуки,
Цілуйте руки наших матерів,
Натружені, ласкаві руки.

Вдивляюся в ці невтомні руки,
В оці любові ніжні два крила.
Матусі руки. Невсипущі руки,
Джерела щедрі вічного тепла.

Подяка матері

Мати! Рідна моя ненько!
Я вклонюся тобі до землі
За турботу твою, рідненька,
За ласкаві руки твої.

За твою колискову співучу,
За любов, що зі мною завжди,
Відведе від мене всі скрути,
Буде зіркою крізь роки вести.

Знаю я, мене в лиху годину
Збереже турбота твоя,
Вийде з мене справжня людина,
Що прославить родинне ім'я.

Все, що є у мені найкраще:
Віра, лагідність, щедрість, добро
І любов до своєї Батьківщини –
Все тобою мені, ненько, дано.

Я склоню перед тобою коліна,
Головою до них прихилюсь...
Ти у мене така єдина,
Я за тебе Богу молюсь.

Вік нехай твій суму не знає,
Доля лагідна буде завжди,
Ти дорожча за все, що я маю,
Ти найкраща за всіх на Землі!

А тепер давайте перевіримо, чи добре ви знаєте своїх матерів, а
матері – вас.

(конкурс запитань)

Споконвіку батько вважався господарем сім'ї. Його обов'язком було піклуватися про жінку, дітей і захищати їх. Батьків приклад, батьківське слово, наказ завжди слугували законом для родини.

А ким для кожного з вас є батько?

Батько – це захисник, це годувальник.

Його слово – закон. Батьківська любов, згідно з народною мораллю, має бути стриманою і врівноваженою. Не марно кажуть, що батько дитину має любити так, щоб вона цього не знала. Саме такою має бути батьківська любов. Справді, слова батька, його приклад завжди є святим законом, який передавався з покоління в покоління.

Мій рідний тату, добрий господар,
Мені ти дав і силу і снагу.
До тебе йтиму в сонячні обнови,
За все я в неоплаченім боргу.

А літа все летять,
Скронь торкаються крилами білими.
Теплих весен дощі
Поливають за нами жалі.
А для нас, для дітей,

Ви лишаєтесь вічно красивими,
Наші стержні сімі –
Дорогі, найрідніші батьки.

Усе в житті міняється і в'яне,
Усе мина, відходить назавжди.
Лиш батьківська любов ніколи не зів'яне,
Лиш татові слова зі мною назавжди.

Усе, що є в житті – то долі повеління,
А все, що є в мені – то батькове учіння.
Від батька в мене є терпіння і удача,
І розум, батьку мій, - це твоя добра вдача.

Люблю усе живе, що квітне і буяє, -
Це, батьку, мабуть, я також від тебе маю.
Ти передав мені усе, що сам умієш,
І наділив мене усім, що сам ти знаєш.

Життя іде-брече, квітує і згасає –
Науку цю твою я завжди пам'ятаю.
Нехай ідуть роки, і дні у млі згасають,
А ти для мене є теплом землі – я знаю.

Твоє добро святе і людяність велика,
І відданість землі, і совість у душі –
Це те усе в тобі, за що я поважаю,
І голову свою в уклін тобі схиляю.

Колись давно один чоловік дав таку пораду своєму синові – живи так, щоб у кожному селі був у тебе свій дім, нехай у тебе щодня будуть нові чоботи, і живи так, щоб люди тобі кланялися. Подивувався син на такі слова і спитав – хіба можна звести в кожному селі будинок? Як можна купувати на кожен день нові чоботи? І як треба жити, щоб люди кланялися?

Усміхнувся батько – мою пораду дуже легко виконати. Май у кожному селі вірного, надійного друга, і буде в тебе там своя оселя. Кожного вечора не забувай чистити свої чоботи – і будуть вони в тебе наступного дня як нові. А щоб люди тобі першому вклонялися, вставай раніше за всіх, виходь на роботу першим, і тоді всі, хто прийде пізніше тебе, вітатимуться з тобою й вклонятимуться.

Так, батькова наука, передача умінь від батька до сина, батькова суворість і вимогливість, батькова людяність і стриманість ведуть дитину по життю впевнено і терпляче. Кожна дитина хоче, щоб її батько був людиною сильною і справедливою, щоб був мудрий і мужній, але щоб водночас відчувати його доброту і лагідність.

Пісня про батька

Багато гарних слів і пісень складено про матір і про батька, яких ми повинні поважати, цінувати кожен прожитий з ними день, робити для них якомога більше добра, бо ми перед ним у вічному боргу. Не забувайте, що ви всі станете батьками і своїм особистим прикладом в усьому маєте бути зразком для своїх дітей.

Родина і сім'я – це найдорожче для кожної людини. У сім'ї діти навчаються добру, шанувати свій рід, свою землю, берегти пам'ять свого роду.

Сім'я – цілюще джерело, водами якого живиться повновода річка кожної держави.

Сім'я – це міцне коріння, з якого виростають такі ж міцні гілки, нев'янучі квіти і плоди.

Сім'я – це той берег дитинства, куди ми повертаємося усе своє життя. Де нас завжди чекають, де за нас моляться в щоденних молитвах, де у нас вірять і де нас люблять.

Де б не був ти – додому не раз повернися,
Де б не був ти – батькам до землі поклонися.

Родина, родинне вогнище, родинне тепло – його завжди зберігають і підтримують наші мами й тата – бабусі й дідусі – наші такі милі, лагідні, люблячі. Скільки влучних порад вони нам дають, так багато знають і вміють, діляться своїм життєвим досвідом, завжди радіють онукам і готові все для них зробити.

Добрий день, бабусю дорога моя!
Вже квітневе сонце на весь світ сія,
І Дніпро скресає сиві береги.
Я люблю твій голос – теплий, дорогий...
В нім – землі моєї срібні голоси,
Дружби і любові, і добра, й краси.
Назбираю в лісі квітів сон-трави –
Дорога бабусю, літ за сто живи!

А зозуля кує і рахує вам роки,
Я рахую їх теж, як стою на самоті.
Я цілую, бабусю, твої втомлені руки,
Я вклоняюся низько твоїй доброті.

Сивочолий дідусь глава всього роду!
Ти навчив розуміти і зло, і добро.
Де не буду – до тебе прийду на пораду,
Знайду вірну стежину, як би там не було.

А тепер давайте послухаємо одну повчальну історію, яку переказують старі люди.

Легенда

Дуже давно жила сім'я із трьох поколінь. А тоді існував звичай: старих і немічних ніхто не доглядав, їх вивозили куди подалі і там залишали напризволяще – так родина звільнялася від зайвого рота в домі. От якось наказує батько синові: „Приготуй на завтра візок, бабусю повеземо.” Повставали вони до схід сонця. Батько виніс свою стару матір, посадив на візок, покликав сина і вдвох повезли. Заплакала стара, але нічого не могла вже вдіяти.

- Куди ми веземо бабусю? – запитує син у батька.
- До старого шахтного обвалу, бо яка від старої користь, якщо тільки сидить і їсть, а робити вже нічого не може.

Коли приїхали до шурфу, розвернув батько возика і тихенько пустив його разом з бабусею.

- Що ви нарobili, тату? – закричав син. – Навіщо ж ви і возика викинули? А коли прийде час, на чому ж я вас повезу на звалище?

Почув це батько і наче прокинувся, гірко заплакав і поліз до ями – витягати матір і возика.

Чи правда це було, чи ні, але яка мораль цієї притчі?...(відповіді дітей).....

Ким би ви не стали і скільки б вам не було літ, для матері і батька ви залишаєтесь дітьми. Тож будьте все життя синами і дочками, пам'ятайте, любіть своїх батьків, будьте вдячні їм, шануйте їх – і тоді, як сказав сам Бог, „буде добре вам, і будете довго жити на землі.”

Життя не вічне, і людина не вічна. Часто нам здається, що для того, щоб зробити добро для дорогої людини, ще є час, що життя довге. І тільки тоді приходить запізнiле каяття, коли ми втрачаємо дорогу нам

людину. Але повернути вже нічого не можна. То ж не соромтеся вже сьогодні сказати добрі, лагідні слова своєму батькові, мамі, дідуся, бабусі, не забувайте допомагати їм в роботі, бо все, що вони роблять - вони роблять для вас.

Бережіть своїх батьків. Не завдавайте їм прикрощів. Вони у вас – єдині.